

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Milana Lipovského a sudcov JUDr. Štefana Sekelského a JUDr. Jany Serbovej na neverejnom zasadnutí v Bratislave 16. marca 2011 v trestnej veci obvineného **V. F. pre trestný čin podvodu spolupáchatelstvom** podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005, vedenej pôvodne na Špeciálnom súde v Pezinku pod sp. zn. PK 2Tš 8/05, o dovolaní, ktoré podal obvinený V. F., zastúpený obhajcom JUDr. M. K., advokátom v Košiciach, proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo 4. marca 2010, sp. zn. 6Tos 12/2010, a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 Trestného poriadku per analogiam, s použitím § 371 ods. 2 Trestného poriadku a contrario, dovolanie obvineného V. F. **sa o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Uznesením Okresného súdu v Trenčíne, sp. zn. 8Pp 123/09, zo dňa 13. januára 2010 bol obvinený V. F. podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku s použitím § 66 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona podmienčne prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku zo dňa 10. januára 2007, sp. zn. PK 2Tš 8/05, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30. mája 2007, sp. zn. 1 Toš 6/2007, za trestný čin podvodu spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005 vo výmere 11 rokov a 6 mesiacov so zaradením do tretej nápravno-výchovnej skupiny, ktoré v súčasnosti po preradení vykonáva v druhej nápravno-výchovnej skupine a podľa § 68 ods. 1 Trestného zákona určil odsúdenému skúšobnú dobu v trvaní 5 (päť) rokov.

Na základe sťažnosti prokurátora, podanej v neprospech obvineného V. F. proti tomuto uzneseniu, Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 4. marca 2010, sp. zn. 6 Tos 12/2010, rozhodol tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku

uznesenie Okresného súdu v Trenčíne zo dňa 13. januára 2010, sp. zn. 8 Pp 123/2009, zrušil a podľa § 66 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona návrh obvineného V. F. o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietol.

Obvinený V. F., prostredníctvom splnomocneného obhajcu JUDr. M. K., podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Trestného poriadku. V ňom uviedol, že napadnutým uznesením Krajského súdu v Trenčíne bol porušený zákon v ustanovení § 2 ods. 12 a § 415 Trestného poriadku ako aj v ďalších jeho ustanoveniach a taktiež bol porušený zákon v ustanovení § 66 Trestného zákona.

Namietal, že Krajský súd v Trenčíne závažným spôsobom porušil jeho právo na obhajobu, keď zmenil rozhodnutie Okresného súdu Trenčín v jeho neprospech po podaní sťažnosti prokurátorom Okresnej prokuratúry Trenčín, a tým mu odňal možnosť podať riadny opravný prostriedok voči jeho rozhodnutiu. Krajský súd spochybnil polepšenie odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody a predpoklad, že odsúdený v budúcnosti povedie riadny život. Toto rozhodnutie oprel o skutočnosť, že podľa hodnotenia NOO a ÚV TOS Trenčín, správanie odsúdeného počas výkonu väzby nebolo vždy na požadovanej úrovni. Tiež poukázal na skutočnosť, že krajský súd vyhodnotil jeho správanie ako účelové, pričom tieto svoje tvrdenia nepodložil žiadnym relevantným dôkazom. Pri svojom rozhodovaní mal Krajský súd striktné vychádzať z hodnotenia ústavu na výkon trestu odňatia slobody.

Navrhol preto, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil rozsudkom, že právoplatným uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 6 Tos 12/2010, zo dňa 4. marca 2010 bol porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 12 a § 415 Trestného poriadku ako aj v ďalších jeho ustanoveniach a taktiež, že bol porušený zákon v ustanovení § 66 Trestného zákona v neprospech obvineného V. F. a podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal tomuto súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného V. F. zaslal vyjadrenie prokurátor Okresnej prokuratúry v Trenčíne, v ktorom uviedol, že nie je možné vyvodiť jednoznačný a presvedčivý záver o tom, že odsúdený dosiahol vo výkone trestu odňatia slobody taký stupeň nápravy, že sa už zbavil práve tých negatívnych charakterových rysov a nesprávnych návykov, ktoré ho viedli ku spáchaniu trestnej činnosti, že na splnenie účelu trestu u neho

už ďalší výkon trestu nie je potrebný a že je u neho len minimálne riziko recidívy. Vzorné správanie a poctivý pomer k práci odsúdeného považoval prokurátor za účelové, aby tak dosiahol predčasné ukončenie výkonu trestu. Navrhol, aby dovolací súd v zmysle § 392 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie obvineného V. F. zamietol.

Podľa § 368 ods.1 Trestného poriadku dovolanie možno podať proti rozhodnutiu súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená.

Trestný poriadok nevymedzuje pojem „vec právoplatne skončená“, ale z výkladu ustanovení § 368 až § 392 Trestného poriadku, ktoré upravujú dovolanie, ako mimoriadny opravný prostriedok, možno prijať záver, že tento pojem napĺňajú len tie rozhodnutia, ktoré sa týkajú merita veci, teda rozhodnutia, ktorými sa končí trestné stíhanie obvineného ako celok. Je neprípustné, dovolaním napadnúť aj iné, parciálne rozhodnutia súdov oboch inštancií, okrem prípadu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 2 Trestného poriadku.

Rozhodnutím vo veci samej, teda meritórnym rozhodnutím je:

1. rozsudok, alebo trestný rozkaz, ktorým bol obvinený uznaný za vinného a bol mu uložený trest, resp. ochranné opatrenie, alebo bolo upustené od potrestania,
2. rozsudok, ktorým bol obžalovaný oslobodený spod obžaloby,
3. uznesenie o zastavení trestného stíhania,
4. uznesenie o postúpení veci inému orgánu,
5. uznesenie o uložení ochranného opatrenia,
6. uznesenie o podmieňanom zastavení trestného stíhania,
7. uznesenie súdu o schválení zmieru a zastavení trestného stíhania,
8. rozsudok o schválení dohody o vine a treste v obmedzenom rozsahu § 334 ods. 4 Trestného poriadku,
9. rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok proti rozsudku alebo uzneseniu uvedenému sub. 1 až 7.

V posudzovanej veci dovolanie bolo podané procesnou stranou vo veci, v ktorej nemá aktívnu legitimáciu na podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku.

Dovolanie umožňuje oprávneným osobám namietať zásadné porušenie procesnoprávnych a hmotnoprávnych ustanovení v rozhodnutiach súdov, a to z dôvodov, ktoré sú taxatívne upravené v ustanovení § 371 ods.1 písm. a/ až písm. l/ Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 2 Trestného poriadku minister spravodlivosti podá dovolanie, okrem dôvodov uvedených v odseku 1, aj vtedy, ak napadnutým rozhodnutím bolo porušené ustanovenie Trestného zákona alebo Trestného poriadku o väzbe alebo podmieňanom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody.

Z ustanovenia § 371 ods. 2 Trestného poriadku vyplýva, že rozhodnutia o podmieňanom prepustení obvineného z výkonu trestu odňatia slobody môže dovolaním napadnúť iba minister spravodlivosti. Obvinený zo zákona preto nemá v tomto smere aktívnu legitimáciu.

Na základe vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie obvineného V. F. odmietol, použijúc uvedené ustanovenie analogicky, lebo výslovne neobsahuje dôvod odmietnutia dovolania v prípade, keď je to zo zákona neprípustné. Ako dôkaz z opaku (argumentum a contrario) vyplýva táto skutočnosť z ustanovenia § 371 ods. 2 Trestného poriadku, ktoré priznáva v uvedenom prípade aktívnu legitimáciu iba ministrovi spravodlivosti. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. júla 2006, sp. zn. 1 Tdo V-3/2006.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.

V Bratislave 16. marca 2011

JUDr. M. L i p o v s k ý, v. r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Štefan Sekelský

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová